

אכתקוים ארותי

מי זאת? ברצוני רק להודות לה ולתת לה תמונה אחת. אין לה מה לפחד. אני מתחנן בשבוע הבא.

היו תלונות רציניות נגד השם שביט 2, שהוא לא מספיק יפה. מה המצב במעצמות אחרות?

האמריקאים מכנים את הסילום שלהם בשם מות גיבורים וענקים מיתולוגיים כמו — תור, אטלס וטיטאן.

ליריים יותר הם האנגלים. רשימת סילום בריטית ניראת כמו תוכנית באלט — האר"ביר השחור, נעליים אדומות, והמים הכחור לים.

קחו את הצרפתים. עם בריא. שני הסילום המפורסמים שלהם הם פשוט: מוניקה ורונק.

שונא רגליים שמנות

סטודנטים, חומר-הגלם ממנו עושים מ'הנדסים, בוני-האומה, עתיד המדינה, גר' עין המהפכה... נו, טוב. אבל ברגע שעל אחד כזה למצוא את האיקס שיצטרף אליו לצעדת ארבעת הימים — יוצא לו האיקס תמיד אפס. "אני מחפש אחת האוהבת לל' כת", כותב הסטודנט (11/1330), שהצליח להגיע לשנת לימודיו האחרונה בטכניון, "אבל רצוני שהאבה זו לא תהיה ארוכה מדי, כי אינני אוהב — אפילו שונא — רגליים שמנות. כמו-כן עליה להיות בעלת הופעה מתקבלת על הדעת. רצוני לא שתומה. אני עצמי טיפוס משעמם מאד. לא גביה —

175 — ממשוקק, ואינני יודע לרקוד בבלי 22. אם את חושבת שדרושה מילה טובה, תוכלי לציין שיש לי מכוננית, אבל הייתי מעדיף שפרט זה לא יוזכר.

ג. ב. אם את מוכנה להצטרף אני מווי תר על פיסוס המכתב ומעדיף אותך על כל מה שעלול להופיע. לא, תודה.

על נושא הצעה הולכת עכשיו באמריקה הבדיחה הבאה: רולס רויס נעצר ליד מלון-פאר. הנהג והשוטר רצים לפתוח את הולת, ממנה יוצאת גברת מהודרת עסופת מינק. אחריה מוציאים הנהג והשוטר גבר בר בן 16 ונושאם אותו ברויחותיהם למ' לון. אורחת במקום שואלת בדאגה את הגברת: "מה קרה לון? הוא לא יכול ללכת?" הגברת: "למה שילך?"

ניגמר לה

מי אמר שהנוער שלנו חסר אידיאלים? (12/1330): "בראש ובראשונה הוא חייב להיות טיפוס צברי, לא חשוב לי אם הוא יליד הארץ או לא, אבל רצוני שילמד בטכניון, ובכל זאת יהיה לו משהו בראש. רק שלא יהיה קארייריסט סנובית." מי שרוצה לדעת עליה עובדות חיים נוספות, שיענה לה. מי שלא — לא צריך. היא לא יכיר לה להוסיף כלום מפני שניגמר הרף.

גיליתי לתדהמתי, על מושב הספסל תמונה מרעישת-לב זו. נגע ללבי המבט הכנה, הענוג והרך הנשקף מעיניה של נערה זו אודה לך אם תואילי לפרסם קול קורא במדבר, בצ' רוף תמונה זו ורגי שותי הלוהטים, לי אותה נערה שתפינה אליך ותצילני מן פש מישאל. נכון אני לעניין אותה ב' ספרות ואמנות, מוסיקה ואף בפוליטיקה. היא תרגיש נוח בחברתי, אני מבטיח. יוסי גולוביצקי, רח' שטמפר 20, פתח תקווה.

בלא נעים
(8/1330):
"מצאתי את התמונה במקום לא הכי נעים. אך בעל תמונה ניראה לי דווקא כן נעים. חבל שתמונה תיזרק סתם כך. אני בת 19 אביבים, ו' אומרים שאני נחמ' דה. גבוהה 166, וק' צת שמנה. הייתי מ' עוניינת להכירו אי' שית מפני שאני טר' חבת כבר חודשים את תמונתו."

אולי בגדרה

"את האדם האחרון שיכולה לעזור לי. את התמונה הזאת מצאתי באוטובוס שנסע מתל אביב לדרום. אולי לגדרה, אולי לרחובות, בחיי לא יודעת. העיקר שהי' בכור הזה מצא חן בעיני ואני מוכר' הה להקיר אותו ויהי מה. ג.ב.: תחיוני לי אחר-כך את התמונה."

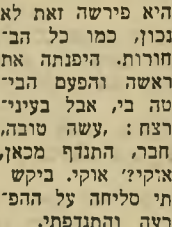
כריכת

(10/1330):
"היא ישבה בחלון והביטה. לא ביי בהרי יהודה. בחלון — של רכבת ישראל. צי' למתי אותה. אבל היא פירשה זאת לא נכון, כמו כל הבי' חורות. היפנתה את ראשה והפעם הבי' טה ביי, אבל בעיני רצח: עשה טובה, חברה, התנדף מכאן, איקו? אוקי. ביקש' תי סליחה על ההפי' רעה והתנדפת."

כריכת

"ובכן, הסיפור הוא די באנאלי אפשר לא' מר משעמם, אך איני רואה דרך אחרת לה' שיג את טלי זו. אני סטודנט באוניברסיטה העברית בירושלים — הלמיד המחלקה ל' גיאוגרפיה. כשהיינו בסיוור בהרייהודה, עברנו בכאר-שבע, ו' שם בקפה מוריס, יב' תוך התפריט, מצא' הלי את התמונה, תחובה, אולי, באק' ראי מה היה כתוב עליה את יכולה לר' אות: טלי, בית-הס' פר לגיזרה לאונורה.

כריכת

חיי אינם חיים מאן. אבל הייתי רוצה מאד לפגוש את טלי מבית-הספר לגיזרה ות' פירה. למרות שאני סטודנט, אינני סנוב, ואהיה מוכן להיפגש — מאד — אתה. ניסיתי לברר בבית-הספר אבל שם צחי קר לי, ולא ניסו אפילו לחפש אותה. בהק' שר אלי, אז אני בן 22, עיניים כחולות, גובה 165 — ומקווה שטלי אינה גבוהה, ועם יומרות להגיע פעם למשרד-החוק, (מק' צועי השני הוא מדעי-המדינה) ואולי עם יומרות לקרן את טלי לאוניברסיטה. ד. ש. רועי, דואר פנ מי, האוניברסיטה."

כריכת

(6/1330):
האיש הזה איבד את עצמו בכפינה ברח' בת קפה קליפורניה. מאחורי התמונה היה כתוב כך: "נערת המעוניינות להתקשר אתי, תכתובנה לי לפי הכתובת: רחוב ב'יהודה 18, תל' אביב. שמי דני קפי' לך. בן 16 וחצי. אני מקווה שתקבלו את ההעזה."

כריכת

(7/1330):
"אמש בנוסעי באוטובוס בפתח-תקווה

בסיפורה אבל איכפת לי מאד היכן היא עתה — גודולה שלי."

ברחוב ארלוזורוב

(3/1330):
"את התמונה הזאת מצאתי ברחוב אר' לזוורוב, פינת ב'ן יהודה. אחר חיפושים לאורך כל רחוב ד'י נגוף לא מצאתי כל כהורה אשר דומה לתמונה. אבקש מ' אד לפרסם את הת' מונה, כדי שגם אני אדע מי הבחורה ה' נחמדה אשר בה. או גפ אוכל להחזיר לה אותה — אם רצוי' נה בכך." ואם ר' צונך בכתובתו: ע' מוס זלמונוביץ, רחוב קלוימנס 6, תל' אביב.

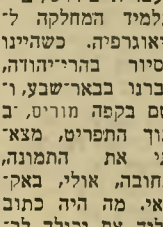
כריכת

(4/1330):
"לפני שבועות מספר, בהיותי בפיקניק על שפת הכינרת, היה לי העונג לצלם יפהפיה בלונדית, ש' עוררה את הערצת החברה. לצערי א' בדתי את כותבתה של הנערה. אודה לך אם תעורי מעל לאתר אותה מעל דפי עיתונך הנכבד. מי הוא? אורי וג' נר. ד.צ. 2587.

כתוך התפריט

(5/1330):
"ובכן, הסיפור הוא די באנאלי אפשר לא' מר משעמם, אך איני רואה דרך אחרת לה' שיג את טלי זו. אני סטודנט באוניברסיטה העברית בירושלים — הלמיד המחלקה ל' גיאוגרפיה. כשהיינו בסיוור בהרייהודה, עברנו בכאר-שבע, ו' שם בקפה מוריס, יב' תוך התפריט, מצא' הלי את התמונה, תחובה, אולי, באק' ראי מה היה כתוב עליה את יכולה לר' אות: טלי, בית-הס' פר לגיזרה לאונורה.

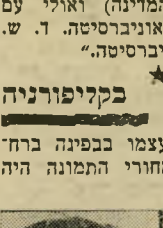

כריכת

חיי אינם חיים מאן. אבל הייתי רוצה מאד לפגוש את טלי מבית-הספר לגיזרה ות' פירה. למרות שאני סטודנט, אינני סנוב, ואהיה מוכן להיפגש — מאד — אתה. ניסיתי לברר בבית-הספר אבל שם צחי קר לי, ולא ניסו אפילו לחפש אותה. בהק' שר אלי, אז אני בן 22, עיניים כחולות, גובה 165 — ומקווה שטלי אינה גבוהה, ועם יומרות להגיע פעם למשרד-החוק, (מק' צועי השני הוא מדעי-המדינה) ואולי עם יומרות לקרן את טלי לאוניברסיטה. ד. ש. רועי, דואר פנ מי, האוניברסיטה."

כריכת

(2/1330):
"פגשתי את גודולה הרמן ליד ספל אספ' זסו, בקפה ערפילי בדיונוף. לרבע שעה ילא יותר. היא נעלמה אחר כך, ואני לא האמתי ששוב לא אראנה עוד. רק בתמו' נה שהשאירה על ה' כסא."

כריכת

מי מכיר? מי יו' דע? את גודולה ה' נהדרת בשערה הש' חור כעורב, עיניה היוקות עטורות ה' ריסיים, השמגעים' טישטש, שלגמה אסי' פרסו ועישנה גולו' אז, אני מציינת! אמרה לי אז בצר' פתית מגומגמת בת הדור הצעיר, שקם כגרמניה לאחר המלחמה. היא נולדה בש' סוטגארט לפני 23 שנה, ומאו חמש שנים משוטטת עם יודיה שק שינה — באירופה ואפריקה. אני אוהבת הרפתקאות, אני סק' רנית, אמרה לי אז, ברבע השעה היחיד. לא איכפת לי כמה אמת וכמה דימיון

לפי הכמות, אפשר כבר לייסד את מוע' דון האבדים הים תיכוני בע"מ. ישנם מין טיפוסים כאלה, שיש להם כיי שרון עילאי או מזל, למצוא תמונות על הריצפה. למה לי אין מזל כזה? פעם אפילו יצאתי לרחוב לקושש תמונות. מצאתי קלי' פות של גרעינים, עטיפות של מסטיק, הו' מנות לחתונה, נעלי-התעמלות שמאלית ושום תמונה.

הסטאטיסטיקה המונחת על שולחני אימ' רת שהכי הרבה אוהב הדור הצעיר לאבד את עצמו על ריצפת אוטובוס קו 4. אחריו צועד קו 5. אחריו גייפס צבאיים, שורות אחרונות בתיאטרון, וראשונות בקולנוע. המוצאים מתאבלים תמיד ממבט ראשון בא' בודים. ללא סיבה, כפי שאדם רואים, כי האהבה היא עיוורת. תמיד יוצא לבחור למצוא תמונה של בחורה, ולהיפך, אבל לא קורה שבחור מוצא בחור, או בחורה בחורה. למה? אין למה. ככה.

השבוע ערכתי טיורר מקיף בתיק המבו' קשים לשנת 62. הנה אחדים. מי מכיר ומי יודע?

אב, אתם הנאבדים, אינכם מרגישים ב' מקרה את עצמכם טיפשיים לגמרי, כשא' תם רואים את עצמכם מודפסים אבל אל תפריעו לעצמכם. המשיכו לאבד, בבקשה, המשיכו. למה אתם חושבים משלמים ל'?

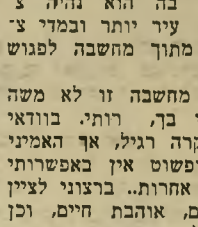
בקולנוע

(1/1330):
"היה זה בשבתי בקולנוע. עם הדלקת ה' אורות, בהפסקה, נפל מבטי על בחור-חמד היושב מולי. (ראה תמונה). מבטינו נפגשו למשך כל ההפסקה, כמעט, ואף עם תחילת הסרט לא היה בר' כולתי להתרכז בנו' של המוקרן על ה' בד. עם תום הסרט היה מקומו של שכ' גי ריק.

"ליבוי כאב עליו, אך בקומי מהמו' שב הרגשתי בתמו' נה על הריצפה. ה' רמתיה. הייתה זו ת' מונת אותו עלם. אך בה הוא נהיה צ' עיר יותר ובמדי צ' ה'ל. שבתי הביתה, מתוך מחשבה לפגוש עלם זה בכל מחיר. יעבור ימים. אבל מחשבה זו לא משה ממוחי. עד שניזכרתי בך, רותי, בוודאי תראי במכתבי מ' מקרה רגיל, אך האמיני לי שהוא לא כזה. ופשוט אין באפשרותי לשכנע אותך במילים אחרות. ברצוני לציין שאני בת 17 אביבים, אוהבת חיים, וכן בעלת חוש הומור. לתאר את הבחור אין צורך. אך בכל זאת אגיד כי הוא יפה תואר, ובעל הופעה אצילית."

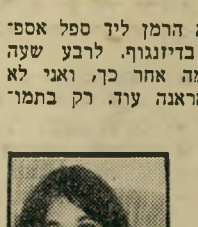
בקפה

(2/1330):
"פגשתי את גודולה הרמן ליד ספל אספ' זסו, בקפה ערפילי בדיונוף. לרבע שעה ילא יותר. היא נעלמה אחר כך, ואני לא האמתי ששוב לא אראנה עוד. רק בתמו' נה שהשאירה על ה' כסא."

כריכת

מי מכיר? מי יו' דע? את גודולה ה' נהדרת בשערה הש' חור כעורב, עיניה היוקות עטורות ה' ריסיים, השמגעים' טישטש, שלגמה אסי' פרסו ועישנה גולו' אז, אני מציינת! אמרה לי אז בצר' פתית מגומגמת בת הדור הצעיר, שקם כגרמניה לאחר המלחמה. היא נולדה בש' סוטגארט לפני 23 שנה, ומאו חמש שנים משוטטת עם יודיה שק שינה — באירופה ואפריקה. אני אוהבת הרפתקאות, אני סק' רנית, אמרה לי אז, ברבע השעה היחיד. לא איכפת לי כמה אמת וכמה דימיון

כריכת

חיי אינם חיים מאן. אבל הייתי רוצה מאד לפגוש את טלי מבית-הספר לגיזרה ות' פירה. למרות שאני סטודנט, אינני סנוב, ואהיה מוכן להיפגש — מאד — אתה. ניסיתי לברר בבית-הספר אבל שם צחי קר לי, ולא ניסו אפילו לחפש אותה. בהק' שר אלי, אז אני בן 22, עיניים כחולות, גובה 165 — ומקווה שטלי אינה גבוהה, ועם יומרות להגיע פעם למשרד-החוק, (מק' צועי השני הוא מדעי-המדינה) ואולי עם יומרות לקרן את טלי לאוניברסיטה. ד. ש. רועי, דואר פנ מי, האוניברסיטה."

כריכת

חיי אינם חיים מאן. אבל הייתי רוצה מאד לפגוש את טלי מבית-הספר לגיזרה ות' פירה. למרות שאני סטודנט, אינני סנוב, ואהיה מוכן להיפגש — מאד — אתה. ניסיתי לברר בבית-הספר אבל שם צחי קר לי, ולא ניסו אפילו לחפש אותה. בהק' שר אלי, אז אני בן 22, עיניים כחולות, גובה 165 — ומקווה שטלי אינה גבוהה, ועם יומרות להגיע פעם למשרד-החוק, (מק' צועי השני הוא מדעי-המדינה) ואולי עם יומרות לקרן את טלי לאוניברסיטה. ד. ש. רועי, דואר פנ מי, האוניברסיטה."

כריכת

חיי אינם חיים מאן. אבל הייתי רוצה מאד לפגוש את טלי מבית-הספר לגיזרה ות' פירה. למרות שאני סטודנט, אינני סנוב, ואהיה מוכן להיפגש — מאד — אתה. ניסיתי לברר בבית-הספר אבל שם צחי קר לי, ולא ניסו אפילו לחפש אותה. בהק' שר אלי, אז אני בן 22, עיניים כחולות, גובה 165 — ומקווה שטלי אינה גבוהה, ועם יומרות להגיע פעם למשרד-החוק, (מק' צועי השני הוא מדעי-המדינה) ואולי עם יומרות לקרן את טלי לאוניברסיטה. ד. ש. רועי, דואר פנ מי, האוניברסיטה."

